

Szöveges értékelés
a 2010. évi

Velence Kupa

egyéni bajnoki tájékoztatósi túraversenyről
(Kisgyón, 2010. május 15.)

Az előző évi Velence Kupán csak a rendezőknek okozott kellemetlenséget az előző napi eső, a versenyzők jól jártak: a verseny napján nem volt eső, sőt, a nap is kisütött. A Gondviselés most "rátett egy lapáttal": nemcsak a bóják kihelyezését nehezítette a rossz időjárás. A verseny még tűrhető időben kezdődött, de a mezőny nagyobb része már kapott az esőből. Kevés versenyző akadt, aki jó állapotban található versenyzőkartonnal ért a célba, a kartonok zöme elázott, sőt szétázott, ami alaposan megnehezítette a rendezők dolgát.

A versenyen 24 férfi és 10 női egyéni versenyző, valamint 9 B kategóriás csapat jelent meg. A várható rossz idő ellenére alig jöttek el kevesebben, mint amennyine előre jelentkeztek, sőt volt, aki úgy jött el, hogy nem is nevezett előre. A versenyzők az ország nyolc megyéjét és 9 települését képviselték.

A legidősebb versenyző Dr. Pócsik József (1940), a legfiatalabb pedig Szabó-Komoróczy Csenge (2008) volt, aki már az elmúlt évben is teljesítette a pályát, igaz, szülői segítséggel.

<u>Pályaadatok:</u>	<u>F</u>	<u>N</u>	<u>B</u>
Hossz (m):	6880	6280	6550
Szintemelkedés (m):	310	255	240

Az aljnövényzet minősége és mennyisége, valamint a nedves, szeles időjárás nehezítette a versenyzők dolgát. Ennek ellenére akadt öt egyéni versenyző és két csapat, akik időhiba nélkül teljesítették a versenyt.

A szokásos feladatokat a csapatok zöme jól teljesítette: Pl. a szerkesztési feladatot az F kategória 23 értékelt versenyzője közül mindössze egy hibázta el. A másik két kategóriában 50, ill 33 % volt a hibázók aránya. Az egyszerű itinernek nevezett feladat valóban egyszerű volt: a 42 versenyző egységből mindössze hatan vétettek. Jó eredmények születtek a távolságmérésnél, az iránymeneteknél és az irányszögmérési feladatban is. A férfiak szintvonal követési feladatában is akadt kilenc hibátlan megoldás. Összességében tehát elmondható, hogy nem volt kirívóan rosszul sikerült feladat.

Általában a tévesztő bójás egyszerű érintési pontokon sem volt sok hiba. Volt azért egy kivétel: a férfiak második pontján a mezőny túlnyomó része beleszaladt az első bójába és azt találta jónak. Kár érte, mert volt egy jobb, amit a domborzat alapján egyértelműen meg lehetett találni. Ezen a kritikusnak bizonyult bóján kívül csak elszórtan fordultak elő hibák mindhárom kategóriában.

A fentiek alapján nem meglepő, hogy az összpontszámok nem voltak túl magasak. Az F kategóriában az első öt, a nőknél az első három, a B kategóriában egy kivétellel minden csapat 100 pont alatti teljesítményt ért el. Ez talán azt igazolja, hogy ezen a versenyen a pályák nehézsége megfelelő volt. Mindebből azonban nem következik az, hogy hibátlan lett volna a verseny, vagy az értékelés. Óvás nem volt, és észrevétel sem volt az új szabályzatnak megfelelő értelemben. Ami egyéb kérdés, észrevétel akadt, azzal érdemben foglalkoztunk.

Az értékelés során főként két dolog okozott problémát a kartonok szétázottságon felül és a férfi kategóriában az alapul vett szakaszidők hibás megállapításán kívül (Ezek a körülmények csak lassították az értékelést).

Az egyik az a tény, hogy a rossz időjárás következtében sokan (a férfiak 44, a nők 70 %-a) nem vették észre azt a távvezeték oszlopot, melynek az irányszögét mérni kellett volna. A pálya bontásakor figyeltem fel arra, hogy a távvezeték oszlop alját magas bozót veszi körül, a rossz időben ezért nem volt annyira észrevehető. Felmerült, hogy ezt a feladatot hagyjuk ki az értékelésből. Végül a szövetségi ellenőrrel és másokkal való konzultációt követően, abból a megfontolásból kiindulva, hogy a feladat kihagyásával ne kerüljön előnybe az, aki kevésbé jól

teljesítette azt, olyan döntés született, mely szerint mindkettő mérést értékeljük. Arra már nem volt mód, hogy a másik oszlop irányát is megmérjük, ezért azt a megoldást választottuk, hogy a versenyzők által mért értékek átlagát fogadtuk el értékelési alpnak. Ez az érték a női kategóriát tekintve 7,2 (kerekítve: 7), a férfi kategória esetében pedig 9,2 (kerekítve 9) fokra adódott. Hogy ez a módszer alkalmazható, az a tény igazolja, hogy azok (13 férfi versenyző) mérési átlaga, akik a valójában mérendő oszlopot mérték, mindössze +0,3 % al tér el az általunk helyesnek elfogadott értéktől.

A másik fő problémát az okozta, hogy a férfi szintvonal követési feladat végpontja a térképen nem egyformán volt kiszúrva, mert a térkép kiszúrásakor még nem volt jelentősége annak, hogy hol ér véget a feladat. Az utolsó álbója a bóják kihelyezésekor került egy kicsit közelebb a tervezetthez képest, így egyes versenyzők (kb. a mezőny 60 %-a) részére az utolsó bója helyesnek bizonyult, a többiek részére pedig nem tekintették annak. Ezért úgy találtuk méltányosnak, hogy sem az ennél történő igazolásért, sem az igazolás hiányáért nem adtunk hibapontot

Elvileg problémát jelenthetett volna az a rendezői hiba is, hogy a menetutasításban zsírkrétás jelölést írtunk elő, a terepen pedig szűrőbélyegzőket helyeztünk el. Szerencsére a versenyzők részére általában ez nem okozott semmiféle problémát. Csak egy-két csapat, illetve versenyző volt, akik emiatt reklamáltak a célba érkezéskor, de ez nem jelentett gondot, mert rugalmasan kezeltük a dolgot.

Volt egy észrevétel a B kategóriában, mely szerint egy csapat az irányzögmérés eredményét és a határkaró kódját a menetutasítás ellenére egy négyzetbe írta. Nem volt egyszerű a döntés: az észrevétel megítélése, illetve az esetleg adandó hibapont értéke, mert az ilyen esetre nem rendelkezik a szabályzat. Ez az eset nem egyenlő az egymás után következő két érintési pont egy helyre történő igazolásával, hiszen a feladatot ugyanazon a helyen kellett végrehajtani, nem pedig másik helyszínen. A döntésnél azt vettem alapul, hogy a csapat az adott helyre először a határkaró kódját írta be, és csak ezt követően a mérési eredményt, (ahogy azt kellett), ezért nem kaptak hibapontot. Ha fordított lett volna a sorrend, akkor felmerülhetett volna, hogy elfelejtkeztek a kód beírásáról és azt utólag pótolták. Ez esetben nem tudom, mennyi hibapontot adtunk volna a fentebb említett szabályozási hiányosság miatt. Tanulság az, hogy a feladatok megfogalmazásánál az ilyen eshetőségekre is gondolnunk kell: ha előírunk valami olyasmit, amit a szabályzat nem tartalmaz, akkor ahhoz szankciót (a kapható hibapontot) is meg kell határozni.

Az értékelés során felmerült egyes problémák megoldásában a szövetségi ellenőr, Jakab Albert véleményét is kikértük és figyelembe vettük.

Az értékelés a már említett körülmények miatt lassan haladt, a versenyzők túlnyomó többsége hazament a kedvezőtlen időjárás miatt. Amire nem hivatalos eredményt tudtunk volna hirdetni, már csak azok voltak ott, akik ott maradtak éjszakára a turista telepen.

A versenyen kialakult nem hivatalos végeredményt másnap elektronikus úton minden versenyző részére továbbítottuk. A közreadott helyezési sorrenden az utóellenőrzés során sem találtunk hibát, és észrevétel sem érkezett a versenyzők részéről.

A verseny minősítése nem a rendezők dolga. A felmerült rendezői hibák számomra elkeserítőek voltak, de ezzel -azt hiszem- a rendezők zöme így van. Voltak, akik reagáltak a menetkarton alján olvasható jókívánságra (Legyen egy jó napod!). Többen megköszönték, és egyikük nekem *két* jó napot kívánt... Köszönöm, és remélem, majd egyszer teljesül, most -sajnos- nem jött be.

Az egyebekkel nem volt gond: a babgulyásról például csak kedvező véleményeket lehetett hallani....

A rendezésben, lebonyolításban közreműködtek: Fodor István (ellenőrző bíró és időmérő), Fodor Emese (ellenőrző és értékelő bíró), Horváth-Takács Róbert (indító-és célbíró), Horváth T. Csabáné (az ellátás szervezője és irányítója), Pakodi Beáta (értékelő bíró), Fodor Péter, Hadnagy Árpád (időmérők), Boros Mária és Beniczky Mária "univerzális segéderők".

Reméljük, talán találkoznunk fogunk jövőre is!

Agárd, 2010. május 15.

A rendezők nevében:

Horváth T. Csaba
a versenybíróság elnöke